

TEKFİR

Bazı Müminlerin İslam'a uymayan hallerine ve sözlerine bakarak onları hemen tekfir etmekten dikkatle kaçınmak gerekir. Bu konuda, Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyururlar:

“Kim kardeşine kâfir derse, ikisinden biri mutlaka kâfir olmuştur. Eğer itham edilen kâfir değilse, küfür itham edene döner.”

Haricîler, büyük olsun küçük olsun, her günah işleyenin kâfir olup ebediyen cehennemde kalacağını iddia ederlerken, Mûtezile, büyük günah işleyenin ne kâfir ne de mümin olmayıp, imanla küfür arasında kalacağını savundu. Böylece her iki grup da hakikatten uzaklaşarak dalâlete düştüler.

İman, nasıl kalbin tasdiki ve lisanın ikrarıyla sabit oluyorsa, küfür de aynı yolla sabit olur. Bu noktada karşımıza elfaz-ı küfür bahsi çıkıyor, yâni küfür olan sözler. Bu sözleri söylediğini işittiğimiz bir kimseye hemen kâfir diyebilir miyiz?

Burada âlimlerimiz bize şu soruyu yöneltiyorlar: **Onun kalbi hakkında bilgin var mı? O sözü cehaletinden mi söylüyor, yoksa mukaddesata düşmanlık namına yahut onunla alay etmek niyetiyle mi?** Bu nokta çok önemlidir. Buna göre, bir insan Kur'an-ı Kerimin namaz emrini inkâr ederse küfre girer; ama, bu emri kabul ettiği halde namaz kılmazsa kesinlikle kâfir olmaz. Haramları işlemek de böyledir. Faiz alıp vermenin ilâhî bir yasak olduğunu kabul eden bir insanın nefsine mağlûp olarak bu haramı işlemesi hâlinde kâfir olmayacağı açıktır.

Bu noktada Bediüzzaman'ın şu ifadesi de çok önemlidir: **“Bazen kelam küfür görünür; fakat sahibi kafir olmaz.”** Bazı sözler küfür görünür. Ancak sahibinin o sözü küfüründen dolayı mı yoksa başka bir sebeple mi söylediğini kesin olarak bilmediğimiz takdirde tedbire uygun olanı onu hemen tekfir etmemek, yani küfrüne hükmetmemektir.